

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

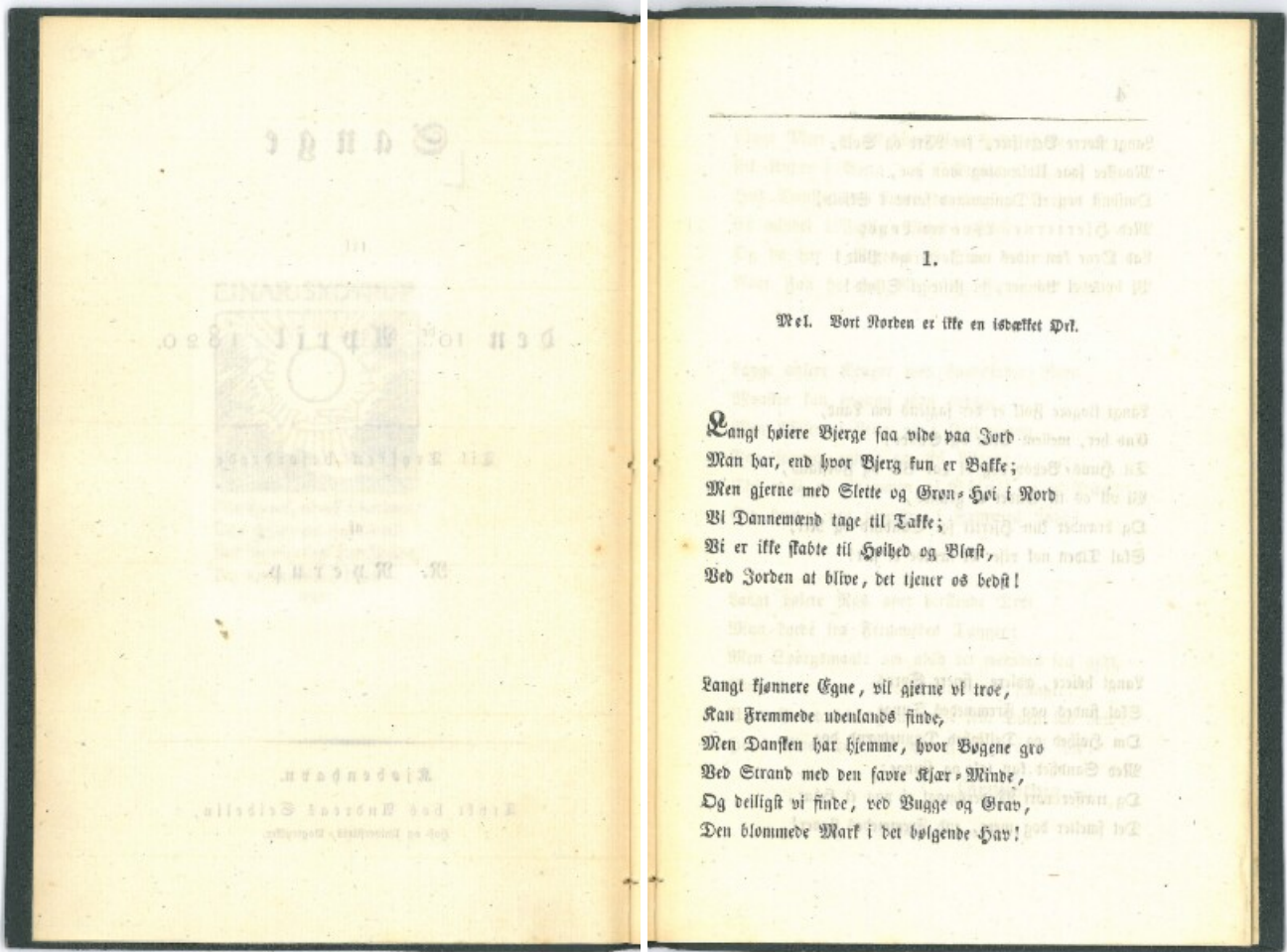
Titel: Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_351-txt-shoot-idm95/facsimile.pdf (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det. Vort Norden er ikke en isbækket Del.

Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord
Man har, end hvor Bjerget kun er Bakke;
Men gjerne med Slette og Grøn, Hoi i Nord,
Vi Dannemænd tage til Taffe;
Vi er ikke stabe til Høihed og Blæk,
Ved Jorden at blive, det tjener os bedst!

Langt skønnere Egne, vil gjerne vi troe,
Kan Fremmede udenlands finde,
Men Dansten har hjemme, hvor Bøgene gro
Ved Strand med den savne Kjør-Minde,
Og deligt vi finde, ved Bugge og Grav,
Den blommede Mark i det bløgende Hay!

□ □ □

Langt større Bedrifter, for Gæ og Sold,
 Maafee saae Udlanding man øve,
 Omsonst dog ei Dannede serde i Skjold,
 Med Hjertene, Løve ved Løve;
 Lad Dene kun rives om Jorderigs Vold!
 Vi bytte ei Banner, vi stifte ei Skjold!

Langt flogere Folk er der saglens om Land,
 End her, mellem Veste og Sunde,
 Til Hund-Behov dog vi har Vid og Forstand,
 Vi vil os til Guder ei grunde,
 Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
 Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei slet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog,
 Skal findes paa Fremmedes Tunge,
 Om Helhed og Deilighed Dannede dog
 Med Sandhed kan tale og sjuunge;
 Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
 Det smelter dog mere, end Fremmedes Saaer!

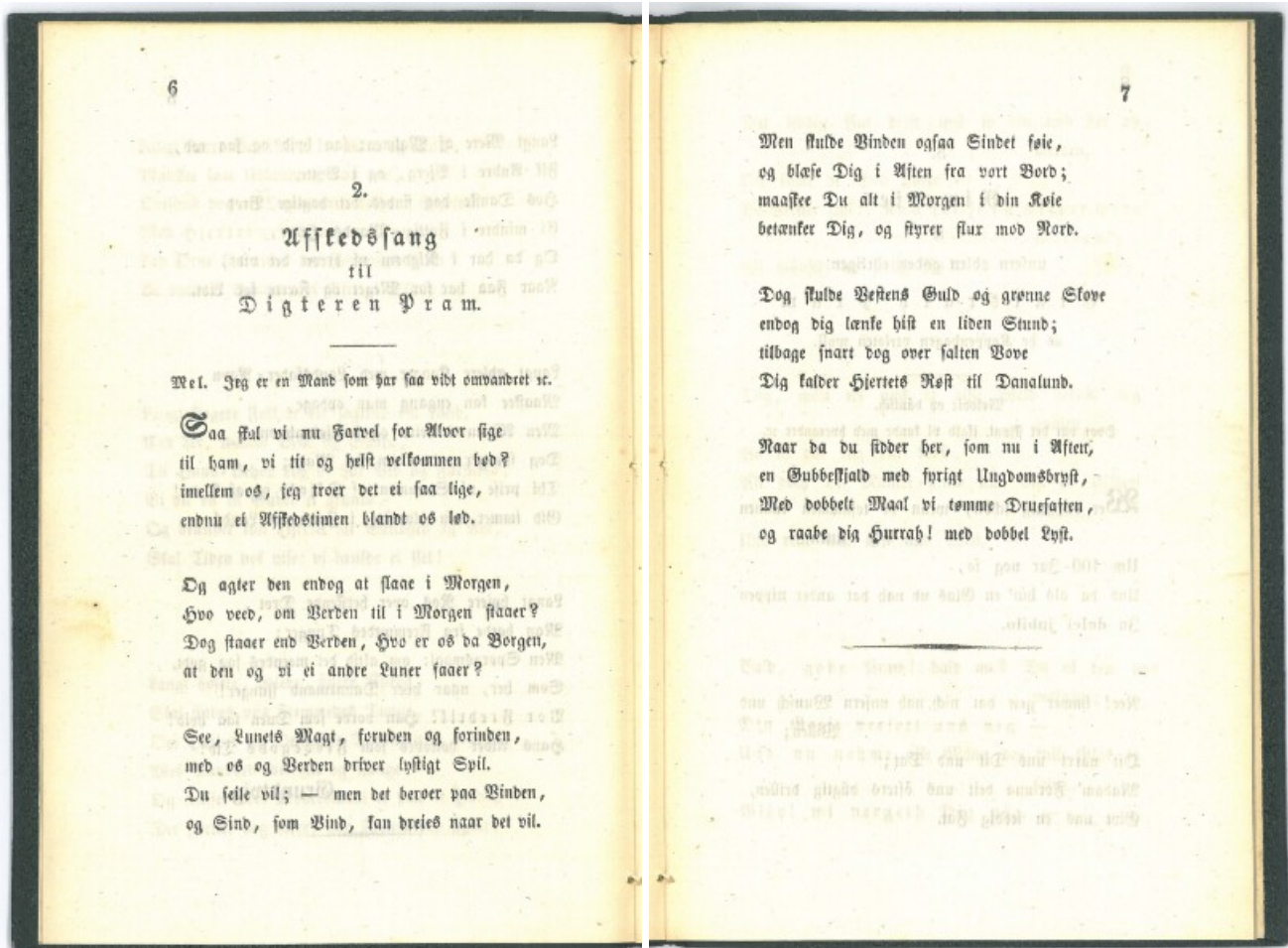
Langt Mere af Malmen: saa hvid og saa rød,
 Sif Andre i Bjerq, og i Bytte,
 Hos Danste dog findes det daglige Bred
 Et mindre i Fattig-Mands Hytte,
 Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
 Naar Faa har for Meget og Færre for Lidt.

Langt ædlere Konger med Landsfader-Navn
 Maafee kan engang man opdage,
 Men Vsten i Veire og i Kjøbenhavn
 Dog spørger endnu om sin Mage;
 Thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
 Gid immer den blomstre i Fædrens Land!

Langt høiere Ros over herskende Drot
 Man herde fra Fremmedes Tunger;
 Men Spørgemaal: om altid det meendes saa godt,
 Som her, naar hver Dannede sjuunger!
 Vor Fredrik! Han vorde som Duen saa hvid!
 Hans Alder høllores som Fredegods Tid!

Grundtvig.

Afskedsfang

iii

Digteren Pram.

Vel. Jeg er en Mand som har saa vidt omvandret ic.

Saa skal vi nu farvel for Alvor sige
til ham, vi tit og helst velkommen bed?
imellem os, jeg troer det ei saa lige,
endnu ei Afskedstimen blandt os led.

Du agter den endog at staae i Morgen,
Hvo veed, om Verden til i Morgen staaer?
Dog staaer end Verden, Hvo er os da Bergen,
at den og vi ei andre Luner staaer?

See, Lunets Magt, seruden og forinden,
med os og Verden driver lystigt Spil.
Du seile vil; — men det beroder paa Binden,
og Sind, som Vind, kan dreies naar det vil.

Men skalde Binden ogsaa Sindet seie,
og blaae Dig i Aften fra vort Bord;
maafee Du alt i Morgen i din Koe
betanker Dig, og styrer flux mod Nord.

Dog skalde Vestens Guld og grønne Skove
endog dig lænke hist en liden Stund;
tilbage snart dog over salten Bove
Dig kalder Hjertets Røst til Danalund.

Naar da du sidder her, som nu i Aften,
en Gubbefald med fyrigt Ungdomsbryst,
Med dobbelt Maal vi tomme Druesalten,
og raabe dig Hurrah! med bobbel Lyst.

3.

Rimerie

unsern ohlen goden ehrlichen

G t a t s r a t h P r a m

as he Kopenhagen verlaten wull.

Melodie ey dänisch.

Door var det skent, isald vi funde med hverandre ic.

Wer dat nig schön, wenn vi tosammen kunnen
sitten

Um 100 Jar nog so,

Und da als hilt' en Glas ud nah dat ander nippen

In dulci júbilo.

See! immer geit dat nich nah unsern Wunsch und
Willen;

Dit narret uns Dit und Dat;

Madam' Fortuna deit uns öfters düchtig drillen,

Givet uns en ledelig Fat.

Dat ledelig Fat drift uns so hin und her op
Gerden,

Dit könt de Dod darto --

De Prester segt: "nuu sollst du wieder Erde
werden",

Wi wünsch en seelig No!

Dog, möt wi uns in disse Wêld herum nog
quälen,

So is dat dog dat bedst,

Wi doth en Munter-Sinn uns als en Arfdeet
wählen,

Und reist nah Ost und West. --

Bald, gode Pram! bald must Du of den uns
verlaten;

Din Geist verlett uns nig --

Und nu nehmt alle Mann dat fulle Glas to
faten,

Gïdd! wi vergeth Dig nig. --

Neel Neel! wem wolt von Uns den guden Braun
vergethen,
Den he is reist vond't Land,
Und wer von uns dat deit, vom Em wolt wi nichis
weten,
Em gävt wi nig de Hand.

Wendt.

4.

Nationalfang.

Ref. God save the King.

God! sigt vor Konge god,
Giv ham i Haree Mod,
Giv ham Din Fred!
Giv Du ham vise Raad,
Styrk ham i al hans Daad!
Styrk Svig og Dufstab kaad
I Stevet ned!

Stammen af gamle Esjold
Er Danmarks Barn og Vold,
Dets Lyf og Jir.
Den mange Grene bar
Som Knud og Valdemar;
Herligt den baaret har
Sit Kongespir.

Høit priser danske Mand
 Fredrik, som for sit Land
 En Fader er.

Sikkert hans Mildhed huds,
 Prøvet i Jyd som Guld,
 Lindre vil glædefuld
 Nød og Besvær.

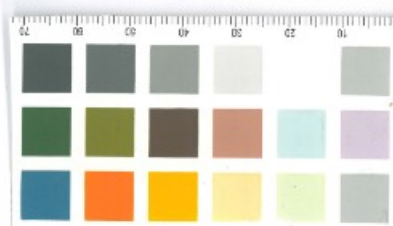
Høit værger danske Mand
 Hver i sit Kald, sin Stand,
 Trofast sin Drot,
 Trofast i Liv og Død,
 Tappert i Krig og Nød,
 Vort gamle Danmark led
 Gud og sin Drot.

Gud! sigt vor Konge god,
 Giv ham i Farer Nød,
 Giv ham Din Fred!
 Giv hver en dansk Mand
 Lykke paa Land og Vand!
 Styrk Danmarks Folk og Land
 Ved Enighed!

Sømandssang.

Fædreland!
 For dig den danske Mand
 Havet pløjer,
 Stormen døjer,
 Glad ved sin Stand.
 Havet gier Velstand og Brød.
 Fædreland! hvor Brødet smager,
 Naar du dine Børn modtager
 I dit moderlige Skød!
 Kjalshed er Sømands Lov,
 Hviner end Storm i Tassel og Tov,
 Svinger end Skuden, gaar Søen end høj,
 Hurra! my Boy!
 God Sømand, rask Kammerat,
 I Havblif som i Draval.
 Fædreland o. s. v.

Vel. Man sætter et Nøjet i konstigt Ephem.

Med Harpen i Haanden indtræder i Gal
Den Ervend, og slur lyde de Strænge,
De Kæmper og Møer sig om den Skjald
Tetflyngende sammentrænge;
Man byder ham Høfjædet, folder til Rand
Ham Hornet med Njoden hin seje,
Han græder, og luttende staaer hver Mand
Og Pigernes Kinder de gløde.

Held os, thi og vi have i vort Lag
En Skjald, som kun saa monne være;
En Fostbroder, tro indtil sidste Dag
Sit Fædrelands og vor Ære.
For sildigste Slægt vil hans Harpes Klang
Hans mandige Dvad end gjenlyde.
Om Mindet om hvad han hærnede sang
Skal engang histoppe ham fryde.

Men af, at alt Snekken kun venter paa Bør
Ham vidt over Havet at føre! —
Dog, øster og vester, i Nord eller Sø'r
Os vil han jo stedse tilhøre. I
Selv fiernet fra os, bliver nær os vor Pram,
Ham Rornerne Jordbløet friske!
Seent ræffe Idunna først Gølerne ham,
Og Brage ham Runerne riste!

Sommer.

Affledsſang.

Met. Tag dette Glas af Vennehaand.

Saa lyder Skabnens Lørdensraft
 Ven! og du den maa følge;
 Den kalder dig til fjerne Kyst
 Skilt ved atlantisk Vejge.
 Fra Danmarks minderige Bred
 Du tage fire Krands med!
 Ent du erindre dig derved,
 Dig vore Hjerter følge!

Af Samfundsglædens Roser bandt
 Chariter dig den ene,
 Saafremt det ellers ei er sandt
 Hvad mange hørtés mene:
 At de den Krands dig værdig fandt,
 Anacreon de fordem bandt;
 Rok! at Chariters Haand den bandt,
 Genstemmig alle mene.

Af egen Laurus Muser ni
 Den anden Krands har bundet;
 Og Dvift paa Dvift enhver veri
 Ret som paa Røvs har trundet.
 End tvistes de, hvo vel deraf
 Den første Deel sin Yndling gav.
 D Held den Skjald, hvem Muser ni
 Slig Laurbærkrands har bundet.

I tredje Krands sig Norges Gran
 Blandt Danmarks Eglovs flætter
 Og stolt et dobbelt Fædreland
 Paa ædle Een den sætter.
 Ret, Sandhed, Borgerværd ståe hos,
 Stadsfæste jublende din Roes.
 Held Borgeren, hvem Fædreland
 Slig Hæderskrone sætter.

Af blyfomt Ewiggrønt, o Ven!
 Den fjerde Venſkab binder,
 Og alt imens det binder den,
 Dets hebe Laare rinder.

O Bram! den vil du et forsmaae,
Ihi Venstabaatare er derpaa.
Overgang du hist fremtager den
Du ligeselft den finde!

Saa lyd o Ven! lyd Sjæbnens Røst,
Ihi over vilde Bølge,
Til anden Verdens sjerne Kyst
Dig vore Hjertier følge!
Overgang i sjerne Fremtids Hjem
Du tager hne Krandsen frem,
Du venneshuld erindre dem,
Hvis Hjertier tro dig følge.

Met. Saa glade vi drage det Ipnende Sværd.

Vi stunge til Niffed et lysteligt Dvad,
I den sig ei Venod skal blande.
Snart atter til Absalons ældgamle Stad
Herr Christen sin Sneffe læer stande.
En Dding i Alder, en Yngling i Blod,
Ej Havet forfærdet hans driftige Mod.

Han henter hos Røbmer det gyldene Skrin,
Saa vender han atter tilbage;
Ihi tommer et Dager med liflige Vin,
Til Velsart for Sangerens Dage!
Slybladner ham føre paa herlige See
Til Indiens Der og til Daniens De!

God skulde han frygte, som vandt ved sin Sang
De Guder og alle Gudinder?
Ham Bragi vil glæde ved Eggharpens Klang
Juedens kan Guldfriuet finder.
Du Sneffen de Havnaer bolte sig trindt,
Kosmer, den Nidbing, vil springe til Blint.

Saa reis da, vor ærlige, kraftige Skjald!
Mens Haabet betvinger vor Smerte.
Vend atter tilbage, til Herthaland's Hal,
Du Ven, med det ædelste Herte!
Med Eggelev frandses, den stærke Flok,
Værdige Digter, din solverne Lof!

A. Dehlenschläger.

